

CHƯƠNG THỨ BA MƯƠI TÁM

THƯƠNG CÔ THÔN NỮ TƯỞI HOA GIÙM

Chung Triệu Văn nói tới đây bỗng dừng lại , lắc đầu không ngớt .

Hồ Phỉ ảm thấy vụ này quả thật nan giải . tuy chàng lắm mưu nhiều kế cũng không biết làm thế nào cho phải .

Chung Triệu Văn đứng lên nói :

- Chúng ta đi thôi ! Tiểu huynh đệ ! Huynh đệ nên nhớ một điều là khi đến Bạch Mã Tự còn cách chừng ba chục dặm chớ có uống một hớp nước hay ăn một miếng . Dù đói dù khát đến đâu cũng không thể cho một vật gì vào miệng .

Hồ Phỉ nghe hấn nói bằng một giọng trịnh trọng dĩ nhiên phải vâng lời . Chàng nghĩ tới lúc đời khởi Miêu gia , Chung Triệu Anh và Chung Triệu Văn lộ vẻ lo âu sợ hãi thì cho là Độc Thủ Dược Vương khét tiếng giang hồ , ai cũng sợ lão mấy phần . Chung Triệu Văn đi chuyến này đúng là mạo hiểm ghê gớm . Còn chàng chưa biết nếp tẻ gì đã coi việc thiên hạ một cách quá dễ dàng , bây giờ trong lòng không khỏi có chút hổ thẹn .

Chàng vừa đi dắt ngựa vừa hỏi :

- Chúng ta bắt quá đến yêu cầu lão trị bệnh hoặc xin thuốc giải chứ chẳng có ác ý gì , lão không chịu đi là cùng , sao còn muốn hại mạng chúng ta ?

Chung Triệu Văn đáp :

- Tiểu huynh đệ hãy còn ít tuổi chưa hiểu lòng người giang hồ cực kỳ hiểm trá . Tuy mình không có ác ý nhưng họ chưa từng quen biết thì tin mình thế nào được ? Việc trước mắt cũng vậy . Lưu Hạc Chân chẳng có ác ý gì với Miêu đại hiệp mà đã làm cho y phải đui mắt .

Hồ Phỉ lẳng lặng .

Chung Triệu Văn lại nói tiếp :

- Huống chi Độc Thủ Dược Vương chỗ nào cũng lắm kẻ thù . Thậm chí nhiều vụ chết chóc chẳng liên quan gì đến lão mà người ta cũng đến đòi nợ máu . Biết đâu mình chẳng phải là tử đệ của kẻ thù ? Lão bản tính đa nghi lại động thủ tàn ác , không thì sao trên hai chữ " Dược Vương " còn thêm hai chữ " Độc Thủ " vào . Bốn chữ ngoại hiệu kinh tâm động phách này chẳng phải tự nhiên mà có .

Hồ Phỉ gật đầu đáp :

- Chung nhị gia nói phải lắm .

Chung Triệu Văn nói :

- Nếu tiểu huynh đệ không chê ta bản lãnh kém cỏi thì cứ kêu bằng huynh đệ , đừng xưng hô nhị gia tam gia gì nữa .

Hồ Phỉ hỏi :

- Nhị gia là bậc anh hùng tiền bối còn văn bối ...

Chung Triệu Văn ngắt lời , lớn tiếng :

- Thôi ! Tiểu huynh đệ ! Chẳng dẫu gì tiểu huynh đệ , sau khi ba anh em ta động thủ với tiểu huynh đệ rất đem lòng bội phục . Câu chuyện thế là xong rồi .

Hồ Phỉ thấy hấn là người mau lẹ , thẳng thắn liền vừa cười vừa hô :

- Chung Nhị ca !

Chung Triệu Văn rất cao hứng xoay mình lên ngựa nói :

- Chỉ cần hai đầu ngựa đừng chi đường là chúng ta sẽ tới địa giới Bạch Mã Tự vào lúc hoàng hôn . Tiểu huynh đệ ghi nhớ lời ta , chẳng những không nên ăn uống mà còn không được sờ đầu đũa của người ta , vì chất độc trên đũa có thể dính vào tay được . Tiểu huynh đệ ! Tiểu huynh đệ còn nhỏ tuổi , bản lãnh như vậy mà toàn thân biến thành đến nhem , thành một xác chết thì thật là đáng tiếc .

Hồ Phỉ biết hấn nói câu này chẳng phải làm cho to chuyện . Cứ coi việc Miêu Nhân Phượng chỉ xé một lá thư mà hai mắt đã mù thì đủ biết khu phụ cận Độc Thủ Dược Vương chẳng chỗ nào là không có chất kịch độc .

Chàng nghĩ tới Chung Triệu Văn cũng là một nhân vật thành danh trong võ lâm quyết chẳng phải hạng người khiếm nhược . Hấn đã nói thế thì hiển nhiên chuyến đi này nguy hiểm muôn phần là đúng sự thật . Hấn đã biết nguy hiểm mà phải vì nghĩa đưa chàng đến Bạch Mã Tự , so với chàng chẳng hiểu trời cao đất dày cứ xông bừa lại càng đáng kính phục lắm .

Đôi ngựa nghỉ một lúc lâu phục hồi sức lực lại chạy rất nhanh , vào quãng giờ thân tới cửa Lâm Tự . Hai người cho ngựa đi thong thả một lúc rồi cho chạy nhanh một đoạn đường . Chẳng mấy chốc đã đến thị trấn Bạch Mã Tự .

Đường phố trong thị trấn này rất chật hẹp , hai người sợ đụng vào khách bộ hành xẩy chuyện lời thôi liền dắt ngựa đi bộ .

Chung Triệu Văn vẻ mặt nghiêm trọng , mắt chẳng trông ngang . Còn Hồ Phỉ cứ phóng tầm mắt nhìn các cửa hàng cửa tiệm hai bên .

Khi tới đầu đường , Hồ Phỉ ngó thấy chỗ đầu khúc quanh có tiệm bán thuốc , chiêu bài đề năm chữ " Tề thế đường lão điếm " . Chàng chợt động tâm cỡi đơn đao ở sau lưng ra để cả vỏ cầm tay , lại nhìn Chung Triệu Văn nói :

- Chung Nhị ca ! Nhị ca cũng đưa phán quan bút cho tiểu đệ .

Chung Triệu Văn không khỏi sửng sốt nghĩ thầm :

- Mình đã bảo vào Bạch Mã Tự nên để ý thận trọng khắp mọi chỗ mới phải , sao gã lại động tới binh khí ?

Nhưng hắn biết trong trấn này Dực Vương có nhiều tai mắt , không tiện vặn hỏi , liền rút Phán quan bút ở sau lưng ra đưa cho chàng và khẽ dặn :

- Thận trọng nghe ! Chớ có gây sự !

Hồ Phỉ gạt đầu , đi tới tiệm thuốc nói :

- Cảm phiền ! Bọn tại hạ đến Dực Vương Trang báii phòng trang vương không tiện đem theo binh khí , muốn gửi lại quý tiệm , khi trở ra sẽ lấy .

Lão già ngồi phía sau quầy nghe chàng nói lộ vẻ kinh dị hỏi :

- Hai vị đến Dực Vương Trang ư ?

Hồ Phỉ không chờ lão ưng chịu hay không , cầm hai món binh khí đặt xuống mặt quầy , chấp tay thi lễ rồi rảo bước ra khỏi thị trấn .

Đến chỗ vắng người , Chung Triệu Văn chĩa ngón tay cái lên nói :

- Tiểu huynh đệ ! Thủ đoạn này thật khiến cho Chung lão nhị rất khâm phục .

Hồ Phỉ cười đáp :

- Đã đến bước đường lên mặt hảo hán đệ cũng phải liều chứ biết sao được ?

Nguyên chàng nghĩ bụng những tiệm thuốc ở thị trấn này tất có liên quan với Dực Vương . Nhất định người tiệm thuốc báo tin cho Dực Vương là mình đến đây tuyệt chẳng có ý gì thù nghịch . Tay dấn thân vào nơi nguy hiểm nhưng chàng đã cân nhắc nặng nhẹ , một liều ba bẩy cũng liều .

Hai người theo đường lớn đi về phía bắc , toan kiếm người nhà quê để hỏi đường lối tới Dực Vương Trang , bỗng ngọn núi về mé tây , vách núi cheo leo có một lão già tay cầm cuốc đang cuốc cỏ .

Hồ Phỉ thấy lão này tướng mạo tuấn nhã , thân hình cao mà gầy , vẻ người nho nhã đứng tuổi . Chàng động tâm tự hỏi :

- Chẳng lẽ lão này là Độc Thủ Dực Vương ?

Chàng liền tiến lên xá dài kính cẩn lớn tiếng hỏi :

- Xin hỏi tướng công lên Dực Vương Trang đi nẻo nào ? bọn tại hạ cần báii kiến Trang Vương để yêu cầu một việc .

Người kia không để mắt trông Hồ Phỉ và Chung Triệu Văn , chăm chú cuốc cỏ trên núi . Hồ Phỉ hỏi luôn mấy câu , thủy chung lão không đáp lại tựa hồ người điếc .

Hồ Phỉ không dám hỏi nữa . Chung Triệu Văn đưa mắt ra hiệu cho chàng rồi hai người tiếp tục tiến về hướng bắc .

Đi chừng được hơn dặm , Hồ Phỉ khẽ hỏi Chung Triệu Văn :

- Chung Nhị ca ! Không chừng người đó là Dực Vương . Nhị ca thấy thế nào ?

Chung Triệu Văn đáp :

- Ta cũng mấy phần hoài nghi mà không sao khám phá được . Nếu lão không tự nhận lại nhận ra lão là phạm vào điều cấm kỵ của lão . Hiện giờ chỉ có cách hãy

đến Dực Vương Trang trước . Chúng ta nhận đất chứ không nhận người là không sao cả .

Hai người vừa đi vừa nói chuyện , chuyển qua mấy khúc quanh bỗng ngó thấy một khóm hoa lớn cách đại lộ chừng ba chục trượng . Một cô gái quê mùa đang khom lưng tưới hoa .

Hồ Phỉ thấy sau vườn hoa dựng lên ba gian nhà tranh , lại phóng tầm mắt nhìn ra xa thì bốn mặt chẳng có khói lửa chi hết . Chàng liền tiến lên mấy bước nhìn cô gái chấp tay hỏi :

- Xin cô hỏi nương . Muốn lên Dực Vương Trang phải đi đường nào ?

Cô gái ngừng đầu ngó Hồ Phỉ . Cặp mắt cô đen láy và sáng ngời . Tinh quang chiếu ra bốn mặt .

Hồ Phỉ sửng sốt tự hỏi :

- Sao cặp mắt cô gái quê mùa này lại sáng lạ một cách khác thường ? Tướng mạo cô không lấy gì làm xinh đẹp , nước da vàng ửng , sắc mặt cần cỗi không được mỡ màng tựa hồ quanh năm chẳng được bữa nào no . Mái tóc cô vàng khè mà lơ thơ . Hai vai cúp xuống , thân hình bé nhỏ ốm nhom , rõ ra một cô thôn nữ bần hàn , từ thuở nhỏ kém bề dinh dưỡng . Coi tướng mạo đã đến mười sáu , mười bảy mà thân hình chỉ bằng đứa nhỏ mười bốn tuổi .

Hồ Phỉ thấy cô chưa đáp , lại hỏi :

- Lên Dực Vương Trang không hiểu theo hướng đông bắc hay là đi về ngả tây bắc ?

Cô thôn nữ đột nhiên cúi xuống lạnh lùng đáp cộc lốc :

- Không biết .

Chung Triệu Văn thấy cô vô lễ như vậy sa sầm nét mặt muốn nổi nóng nhưng lại nghĩ tới đây gần đến Dực Vương Trang chẳng nên gây sự làm gì liền hắng đặt một tiếng rồi bảo Hồ Phỉ :

- Huynh đệ ! Chúng ta đi thôi . Dực Vương Trang là nơi nổi danh ở Bạch Mã Tự lo gì chẳng tìm đến nơi được ?

Hồ Phỉ nghĩ tới : trời chẳng còn sớm sửa gì nữa , nếu lạc đường thì đếm đến nhắm mắt đi liều lại càng nguy hiểm . Chàng liền hỏi :

- Cô nương ơi ! Gia má cô có ở nhà không ? Chắc cá vị biết đường lên Dực Vương Trang ?

Cô thôn nữ không ký gì tới chàng , cắm cúi nhặt cỏ .

Chung Triệu Văn thúc về phóng ngựa chạy về phía trước . Đường lối ở bờ Động Đình Hồ rất chật hẹp . Hai chân phải ngựa dẫm vào đất trồng hoa của thôn nữ . Chung Triệu Văn tuy chẳng có ý làm hại ai nhưng bản tính thô hào , lại giận cô thôn nữ vô lễ muốn bỏ đi không thềm hỏi nữa .

Hồ Phỉ thấy luống hoa bên đường bị dầy xéo , vọt vọt lên trước kéo giây cương ngựa qua mé hữu rồi nói :

- Coi chừng ! Đừng làm nát hoa của người ta .

Con ngựa do chàng dẫn dắt chân bên phải đạp xuống mé hữu bên đường , chân bên trái đạp lên mặt đường .

Chung Triệu Văn giục :

-Huynh đệ ! Đi lẹ thôi ! Đừng chần chờ ở đây nữa .

Dứt lời hấn lại phóng ngựa tiến nhanh về phía trước .

Hồ Phỉ cúi cút khổ sở từ thuở nhỏ , thấy cô thôn nữ bần cùng , dù cô chẳng trở đường cũng không tức giận , còn có ý lân mẫn . Chàng nghĩ tới cô trồng hoa bán làm kế sinh nhai , không nỡ để ngựa dầy xéo làm hại . Chàng liền đi bộ dắt ngựa qua khu vườn hoa rồi mới lên yên .

Cô thôn nữ nhìn chàng một cái đột nhiên cất tiếng hỏi :

- Tướng công đến Dục Vương Trang làm chi ?

Hồ Phỉ dừng ngựa đáp :

- Ông bà của tại hạ mắt bị trúng độc , bện tại hạ đến cầu Dục Vương ban cho thuốc giải .

Thôn nữ hỏi :

- Tướng công có quen biết Dục Vương không ?

Hồ Phỉ lắc đầu đáp :

- Tại hạ chỉ văn danh , chưa từng gặp được lão nhân gia .

Thôn nữ từ từ đứng lên ngắm nhìn Hồ Phỉ ấy lần rồi hỏi :

- Sao tướng công biết lão chịu cho thuốc giải ?

Hồ Phỉ ra chiều khó nghĩ đáp :

- Vụ này khó mnói lắm .

Chàng chợt động tâm nghĩ thầm :

- Cô này ở đây chắc có thể biết tính tình cùng hành động thường nhật của Dục Vương .

Chàng liền xuống ngựa xá dài nói :

- Xin cô nương vui lòng chỉ điểm đường lối cho .

Bốn chữ " chỉ điểm đường lối " gồm hai ý nghĩa . Có thể là trở đường đến Dục Vương Trang mà cũng có thể là xin cô dạy phương pháp để cầu thuốc giải .

Thôn nữ ngó Hồ Phỉ từ đầu xuống gót chân không đáp lại câu hỏi của chàng lại trở vào đôi thùng gánh phân hỏi :

- Tướng công lại hố phân , múc chừng non nửa thùng rồi ra khe suối lấy thêm đầy nước trong gánh về đây tưới hoa dùm ta .

Cô nói mây câu này ra ngoài sự tiên liệu của Hồ Phỉ . Chàng tự hỏi :

- Ta hỏi đường lối thì sao thị lại bảo ta đi gánh phân tưới hoa ? Thị còn lên giọng sai khiến coi ta như kẻ ăn người ở trong nhà là nghĩa gì ?

Chàng tuy bần khổ từ thuở nhỏ nhưng chưa làm nghề gánh phân chịu người mùi thúí bao giờ .

Thôn nữ nói mấy câu rồi lại cúi xuống nhặt cỏ không lý gì đến chàng nữa . Chàng ngỡ ngác nhìn căn nhà gianh chẳng thấy ai liền tự nhủ :

- Cô này còn yếu đuối mà gánh hai thùng phân thật là cực nhọc . ta là nam tử hán , khí lực dồi dào , có gánh phân giúp cô một chuyến cũng chẳng sao .

Chàng liền buộc ngựa vào gốc liễu , quẩy đôi thùng đến hố phân .

Chung Triệu Anh đi một quãng không thấy Hồ Phỉ theo sau quay đầu ngó lại . Hắn đứng đằng xa thấy chàng vai quẩy đôi thùng phân đến bên khe nước , trong lòng rất lấy làm kỳ lớn tiếng hỏi :

- Huynh đệ làm gì thế ?

Hồ Phỉ đáp :

- Tiểu đệ giúp cô nương đây một chút . Chung nhị ca cứ đi trước một bước rồi tiểu đệ sẽ theo ngay .

Chung Triệu Văn gục gặc cái đầu , nghĩ thầm trong bụng :

- Con người tuổi trẻ thật không hiểu trọng khinh , không phân nặng nhẹ . Đã đến đây rồi mà còn la cà chuyện không đâu .

Đoạn hắn cho ngựa từ từ cất bước .

Hồ Phỉ quây gánh nước phân về đến vườn hoa , cầm gáo gỗ toan múc phân tưới hoa bỗng nghe thôn nữ nói :

- Không được ! Nước phân này đặc quá tưới vào làm cho hoa phải chết khô .

Hồ Phỉ ngỡ ngẩn không biết làm sao .

Thôn nữ nói tiếp :

- Người lại hố phân đổ xuống một nửa và lấy một nửa thùng nước trong hoà vào mới được .

Hồ Phỉ tuy đã nóng ruột nhưng nghĩ tới làm việc gì phải làm cho đến nơi . Chàng liền hành động theo lời thôn nữ rồi trở về múc nước phân tưới hoa .

Thôn nữ dặn :

- Coi chừng nghe ! Đừng để nước phân dính vào lá và cánh hoa .

Hồ Phỉ đáp :

- Được rồi .

Chàng thấy những bông hoa này màu lam thắm , mỗi bông hoa đều có năm cánh , mùi thơm ngào ngạt , chẳng hiểu tên hoa là gì . Chàng cũng không hỏi , cầm cúi múc nước phân thận trọng tưới vào gốc cây cho kỳ hết cả hai thùng mới thôi .

Thôn nữ lại nói :

- Này ! Đi thêm gánh nữa .

Hồ Phỉ đứng thẳng người lên cất giọng ôn nhu hỏi :

- Bây giờ ông bạn đang nón lòng chờ đợi . Tại hạ hãy tìm đến Dưộc Vương Trang lúc trở ra sẽ tưới hoa dùm cô nương được chăng ?

Thôn nữ đáp :

- Người cứ ở đây tưới hoa hay hơn . Ta thấy người làm được mới bảo người gánh phân .

Hồ Phỉ nghe cô nói một cách kỳ quái như vậy nhưng cũng không chần chờ gì thêm nữa vì muốn tranh thủ thời gian , hối hả đi gánh nước phân tưới hết vườn hoa .

Lúc này bóng tịch dương đã ngậm non đoài . ánh kim quang phản chiếu xuống mảnh đất trồng hoa màu lam coi rất huy hoàng ngoạn mục .

Hồ Phỉ bất giác bật tiếng khen :

- Vườn hoa thật là đẹp !

Sau khi gánh phân tưới nước , chàng đã sinh tình cảm với mấy luống hoa nên tán dương bằng giọng nói chân thành .

Thôn nữ toan lên tiếng thì Chung Triệu Văn cưỡi ngựa quay về hỏi :

- Huynh đệ ! Đến bây giờ mà huynh đệ còn chưa đi ư ?

Hồ Phỉ đáp :

- Đa tạ ! Tiểu đệ đi đây .

Chàng liếc mắt nhìn thôn nữ , mục quang lộ vẻ cầu khẩn .

Thôn nữ sa sầm nét mặt hỏi :

- Té ra người tưới hoa giúp ta là cốt để ta trở đường cho phải không ?

Hồ Phỉ nghĩ bụng :

- Quả tình mình muốn xin cô nương trở đường nhưng việc tưới hoa là vì lòng thương cô gầy yếu . Bây giờ mình mở miệng yêu cầu chẳng hóa ra có ý thi ân để mua chuộc .

Chàng liếc mỉm cười nói :

- Những bông hoa này đẹp thật !

Rồi chàng đi cỡi giầy cương tung mình lên ngựa .

Thôn nữ nói :

- Hãy khoan !

Hồ Phỉ quay lại , sợ cô còn lảng lú , trong dạ rất bồn chồn .

Thôn nữ ngắt hai bông hoa lam liệng cho chàng nói :

- Người khen hoa đẹp thì ta cho hai bông .

Hồ Phỉ giơ tay đón lấy , miệng đáp :

- Đa tạ cô nương !

Tiện tay đút vào bọc .

Thôn nữ hỏi :

- Hấn họ Chung , người họ gì ?

Hồ Phi đáp :

- Tại hạ họ Hồ .

Thôn nữ gật đầu nói :

- Các người muốn đến Dục Vương Trang thì đi về ngã đông bắc là hơn .

Chung Triệu Văn đã đi theo ngã tây bắc , chờ lâu không thấy Hồ Phi đến , trong lòng nóng nảy mới quay trở lại kiểm chàng . Bây giờ hấn nghe thôn nữ nói vậy , bao nhiêu nổi nóng nảy tiêu tan hết , mỉm cười khẽ nói :

- Tiểu huynh đệ ! Huynh đệ hay thật ! Miễn cho tiểu huynh khỏi uống một phen khó nhọc .

Hồ Phi vẫn đầy lòng ngờ vực , bụng bảo dạ :

- Nếu Dục Vương Trang ở về phía đông bắc thì sao thị không nói huých toẹt cho mình biết , lại còn bảo đi về ngã đông bắc hay hơn .

Nhưng chàng cũng không hỏi nữa và cho ngựa đi về phía đông bắc .

Hai người ruổi ngựa chạy thật nhanh một lúc chừng sáu , bảy dặm thì phía dưới hiện ra một hồ nước ngăn đường . Chỉ có một lối đi nhỏ thông sang phía tây .

Chung Triệu Văn tức mình thóa mạ :

- Con nha đầu đo thật là khả ố . Thị không chịu trở đường thì thôi , sao lại bảo mình đi trật nẻo . Lúc trở về phải cho thị một bài học mới được .

Hồ Phi cũng lấy làm kỳ . Chàng tự nghĩ mình chưa có điều chi đắc tội với thôn nữ mà sao cô lại chơi xỏ ? Chàng liền nói :

- Chung nhị ca ! Con thôn nữ đó dường như có mối liên quan gì với Dục Vương thì phải ?

Chung Triệu Văn hỏi lại :

- Có lý ! Huynh đệ đã tìm thấy manh mối gì chưa ?

Hồ Phi đáp :

- Cặp mắt thị lấp lánh ánh thần quang . Thái độ cùng cách ăn nói dường như không phải là một cô gái quê mùa chưa biết qua thế tình .

Chung Triệu Văn kinh hãi nói :

- Đúng thế . Thị ngắt cho huynh đệ hai bông hoa , nên liệng đi thôi .

Hồ Phi rút bông hoa trong bọc ra thấy hoa quang kiều diễm không nỡ vứt bỏ , liền đáp :

- Hai bông hoa nhỏ bé này tưởng không có gì đáng ngại .

Rồi chàng lại chuồn hoa vào bọc , phóng ngựa đi về mé tây .

Chung Triệu Văn đi sau la lên :

- Này ! Nên cẩn thận một chút .

Hồ Phi âm ừ , gia roi cho ngựa chạy nhanh .

Lúc này bóng chiều bàng lảng , chim ưng thôi thóp về tổ bay qua trên đỉnh đầu .

Từ lúc hai người đến Bạch Mã Tự , trong lòng vẫn hồi hộp . Ban ngày ban mặt còn khá , bây giờ sắp tối càng cảm thấy bước tiền đồ nguy hiểm chập chùng .

Hai người lại đi một quãng thấy bên đường cây cỏ thưa thớt . Càng tiến về phía trước , thảo mộc càng lèo tèo . Về sau toàn là đất trơ trọi không một tác cỏ , một góc cây lớn , cây nhỏ gì hết .

Hồ Phỉ sinh dạ hoài nghi , dừng ngựa lại hỏi :

- Chung nhị ca ! Nhị ca có thấy nơi đây rất cổ quái không ?

Chung Triệu Văn đã thấy phong cảnh khác lạ , liền đáp :

- Nếu là nơi bặt thảo chặt cây , tất còn lưu lại gốc rễ vết tích . Ta coi chừng ...

Hắn trầm ngâm một chút rồi hạ thấp giọng xuống nói tiếp :

- Được Vương Trang nhất định gần đây rồi . Chắc lão đã giải chất kịch độc nên cây cỏ không mọc được .

Hồ Phỉ gạt đầu , trong lòng càng thêm khiếp sợ . Chàng xé mấy mảnh vải trong bọc bịt miệng ngựa Chung Triệu Văn rồi bịt cả miệng ngựa của mình .

Chung Triệu Văn biết chàng sợ tiến về phía trước lại gập cây cỏ . Hai con vật gặm cỏ tất nhiên ngộ độc . Hắn lẩm nhẩm gạt đầu và khen thầm chàng trẻ tuổi tâm tư thận mật .

Quả nhiên đi chẳng bao lâu đã trông thấy một tòa phòng ốc ở phía xa xa .

Tòa nhà này hình thù rất cổ quái , coi chẳng khác một ngôi mả lớn , đã không cửa vào cũng không cửa sổ . Một màu tối đen , âm u khủng khiếp .

Cách nhà chừng mấy chục trượng , một hàng cây thấp nhỏ mọc xung quanh . Lá cây đỏ như máu tựa hồ lá phong về mùa thu . Lúc này trời nhá nhem tối , người ngó thấy không rét mà run .

-----oO-----